

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie krytykuje szczegółowość kontroli przeprowadzonej przez Sąd, który poprzestał jej zdaniem na przeprowadzeniu ograniczonej kontroli, a tym samym nie wyczerpał w pełni swych kompetencji kontrolnych i nie skorzystał w pełni z uprawnienia do zmiany decyzji. Wnosząca odwołanie wywodzi na tej podstawie, że doszło do naruszenia prawa do sprawiedliwego procesu.

W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie utrzymuje, że nałożona na nią sankcja jest nieproporcjonalna.

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-648/13)

(2014/C 45/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: K. Herrmann i E. Manhaeve, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że poprzez brak, niepełną bądź nieprawidłową transpozycję art.2 pkt 19, 20, 26 i 27; art.8 ust.1, art.9 ust.2., art.10 ust.3 i art.11 ust.5; Załącznika V (pkt 1.3; 1.3.4; 1.3.5; 1.4 i 2.4.1) i Załącznika VII (część A pkt 7.2-7.10) dyrektywy 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiającej ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej⁽¹⁾, Rzeczpospolita Polska uchybiła jej zobowiązaniom wynikającym z tych przepisów oraz z art.24 te same dyrektywy;

— obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Artykuł 2 pkt 19, 20, 26 i 27

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej niepoprawną i niepełną transpozycję definicji zawartych w art.2 pkt 19, 20, 26 i 27 dyrektywy 2000/60/WE.

Artykuł 8 ust.1

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej brak w polskich przepisach wymogów odpowiadających specyfikacji obszarów Natura 2000.

Artykuł 9 ust.2

Zdaniem Komisji, transpozycja przepisu art.9 ust.2 dyrektywy 2000/60/WE została dokonana w sposób niepełny lub nieprawidłowy, o ile to dotyczy obowiązku zawarcia w planach gospodarowania wodami w dorzeczach sprawozdania o planowanych krokach dla wdrożenia zwrotu kosztów, które przyczynić się będą do osiągnięcia celów środowiskowych tej dyrektywy.

Artykuł 10 ust.3

Komisja uważa, że Rzeczpospolita Polska nie dokonała transpozycji obowiązku zawartego w art. 10 ust.3 dyrektywy 2000/60/WE, a transpozycja tego przepisu jest kluczowa dla realizacji celów dyrektywy wodnej.

Artykuł 11 ust.5

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłową transpozycję przepisu zawartego w art.11 ust.5 dyrektywy 2000/60/WE, ponieważ zakres stosowania odpowiednich polskich przepisów jest węższy niż w dyrektywie.

Załącznik V

Zdaniem Komisji niektóre punkty Załącznika V nie zostały transponowane do prawa polskiego w sposób satysfakcjonujący mimo dokonania w dużym zakresie transpozycji tego załącznika. Zarzut nieprawidłowej transpozycji dotyczy przede wszystkim zawarcia w planach gospodarowania wodami w obszarze dorzecza szacunków poziomu zaufania (pkt 1.3. 1.3.4 i 2.4.1), monitoringu siedlisk i gatunków na obszarach ochrony (pkt 1.3.5) oraz wyłączenia elementów hydromorfologicznych z klasyfikacji stanu wód (pkt 1.4.2).

Załącznik VII

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłową transpozycję pkt 7.2-7.10 części A tego załącznika z powodu tego, iż przepisy dotyczące programu wodno-środowiskowego kraju należy odróżnić od planów gospodarowania wodami w dorzeczu w rozumieniu Załącznika VII tej dyrektywy 2000/60/WE. Z tego powodu, zdaniem Komisji, powoływane przez władze polskie przepisy krajowe, będące transpozycją art. 11 dyrektywy, nie są wystarczające dla transpozycji wymogów pkt 7.2-7-10 Załącznika VII.

⁽¹⁾ Dz.U. L 327 s. 1; polskie wydanie specjalne: Rozdział 15 Tom 05 P. 275.